РЕШЕНИЕ

№

Стара Загора, .2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Стара Загора - VIII състав, в съдебно заседание на двадесет и шести септември две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар СВЕТЛА ИВАНОВА като разгледа докладваното от съдия ЗЛАТКО МАЗНИКОВ административно дело № / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118, ал. 1 и 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. Д. К. от гр. Павел Баня, подадена чрез пълномощника й адв. С. С. от Адвокатска колегия Варна, против решение № 2040-23-34 от 22.04.2024 г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) гр. Стара Загора, с което се оставя без уважение жалбата й с вх. № 1012-23-34 от 02.04.2024 г. и се потвърждава изцяло разпореждане [номер]-02-224-3 от 22.03.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ гр. Стара Загора.

В жалбата са развити оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане, като постановени при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон, в т. ч. на приложимото европейско законодателство - Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за

социална сигурност и Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност, и несъответствие с целта на закона. Твърдят се допуснати нарушения на чл. 7, чл. 8, чл. 9, ал. 1, ал. 2 и ал. 4, чл. 12, чл. 13, чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК, както и на основни принципи на Регламент (ЕО) № 883/2004 - за определяне на приложимото законодателство, равенство в третирането, сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. Навеждат се доводи, че съобразно правилата на чл. 11 Регламент (ЕО) № 987/2009 държавата по пребиваване по време на последната трудова заетост на жалбоподателката (от 12.04.2021 г. до 17.12.2023 г. в Нидерландия) е държавата й по произход - Република България, поради което, противно на приетото от органа, по отношение на нея е налице регламентираното в чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 изключение от общия принцип за предоставяне на обезщетение за безработица по чл. 11, пар. 3 от същия регламент. Обосновава се липсата на данни за изпратено в тази насока запитване СЕД H005 до компетентната институция в Нидерландия и получаване на отговор СЕД H006, както и за отнасяне на казуса до Административната комисия за координация на системите за социална сигурност. В писмени бележки пълномощникът на жалбоподателката излага и допълнителни съображения за основателността на жалбата, като се позовава на липсата на СЕД H005 и на релевантна информация в представения в съдебното производство СЕД H006 и поддържа, че от събраните гласни доказателства се установява, че през периода на последната й заетост жалбоподателката е работила в Нидерландия единствено и само с цел да подпомага семейството си в България, но не е имала намерение да се устройва там и често се е връщала в България, за да поддържа връзка със семейството си и социалните си контакти. С оглед на изложеното е направено искане за отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане и за връщане на преписката за ново произнасяне по същество. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ гр. Стара Загора, чрез процесуалния си представител по делото - гл. юрисконсулт Т. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа, че през периода на последната й трудова заетост жалбоподателката е работила и пребивавала на територията на друга държава - членка на ЕС (Нидерландия), в която е плащала данъци и е внасяла осигурителните вноски за социалния риск безработица, съответно именно от нея следва да се претендират обезщетенията за безработица. Претендира за юрисконсултско възнаграждение и при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на заплатения от жалбоподателката адвокатски хонорар.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. К., [ЕГН], от гр. Павел Баня, [улица], вх. .. ет.... ап. .. Решение № 2040-23-34 от 22.04.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт гр. Стара Загора и потвърденото с него разпореждане [номер]-02-224-3 от 22.03.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица при Териториално поделение на Националния осигурителен институт гр. Стара Загора, като незаконосъобразни.

ВРЪЩА преписката на Ръководителя на осигуряването за безработица при Националния осигурителен институт гр. Стара Загора за ново произнасяне по подаденото от С. Д. К. З. вх. № 924-313 от 20.12.2023 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по реда и условията на чл. 54а от КСО, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт гр. Стара Загора да заплати С. Д. К., [ЕГН], от гр. Павел Баня, [улица], вх..., ет. .., ап..., сумата от 510 (петстотин и десет) лева, представляваща направи разноски по делото.

На основание чл. 119 във връзка с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б" от КСО решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.